

VISSZAHANG

ÓZDI MAGAZIN II. ÉVFOLYAM 1. SZÁM 2018. FEBRUÁR

#VÁROS

4. OLDAL

BEOLVASZTOTT MÚLT...

MEGSZÜNTETTÉK A MŰEMLEKI VÉDETTSÉGET A FINOMHENGERMŰ ESETÉBEN, MIVEL A CSARNOKÉPÜLET A VÉDELEM ALAPJÁT KÉPEZŐ ÉPÍTÉSZETI ÉRTÉKEIT HELYREÁLLÍTHATATLANUL ELVESZTETTE, ILLETŐLEG AZ IPARTÖRTÉNETI ÉRTÉKŰ BERENDEZÉSEK MEGSEMISÜLTEK. A KÉRDÉS CSAK AZ, HOGY HOGYAN ÉS MIKOR? HULLADÉKVASKÉNT IS TÖBB SZÁZ MILLIÓS TÉTEL RŐL BESZÉLHETÜNK, S MOST A CSARNOK VAN SORON.

#KÖZÜGY

2. OLDAL

TOLVAJ UTAKON

CSÖKKENŐBEN AZ ILLEGÁLIS FAKITERMELÉS

#HOBBI – ZÓ – NA

8. OLDAL

MACERÁS SZAPPANOK

MAJOROS RICHÁRD A SZAPPAN RECEPTJÉVEL TÉRT HAZA ERDÉLYBŐL

#TEHETSÉG

12. OLDAL

VÁRKONYI CSIBÉSZEK

SZÍVET MELENGETŐ ZENÉT ALKOTTAK ÓZDI ROMA FIATALOK

„TOLVAJ UTAKON”

Tizennégyezer hektár. Városunkat nagyjából ekkora erdős terület öleli át. Az ország hatósági szempontból is fel van osztva, így térségünk a Nyugat-Borsodi erdőtervezési körzethez tartozik. Ebben a szektorban a fás részek többsége magántulajdonban van, azonban négy és fél ezer hektáron állami erdő található. Utóbbi legnagyobb része az Egererdő Zrt. tulajdonában van, ezeket a vállalat Szilvásvárad Erdészete kezeli. A cég három megyében is gazdálkodik. Térségünkre viszont különös figyelmet fordítanak, ugyanis itt van, aki nem csak kikapcsolódni, túrázni vagy sportolni jár az erdőbe. Ki kell mondani: térségünk az egyik legkritikusabb pont falopás tekintetében, viszont a helyzet javulni látszik.

Tapasztalat

Fónagy József a Piszkor-dűlői Erdőbirtokosági Társulat elnöke, több magántulajdonban lévő területet is kezel megbízottként. Ha lehet így fogalmazni: látott már ezt, azt. Pontosan tudta, hogy melyek városunk azon területei, ahol fellelhetőek az illegális fakitermelés jelei. Erre utaló nyomokat, vagyis ahogyan ő fogalmazott: „tolvaj utakat”, a Kovács-Hagyó Gyula és a Dobó úton, valamint Bánszállás területén is találtunk. Az erdőgazdálkodó azt mondja, hogy az utóbbi időszakban az üzemserű illegális kitermelés megszűnt.

„A szamaras és lovas fogatokkal, rendszám nélküli kocsikkal, kisteherautókkal történő illegális fakitermelés megszűnt. A falopás mára lekorlátozódott. Az illetéktelenek az 5 és 15 centiméter közötti átmérőjű fákat, 3-4-5 méteres szálabban húzzák befelé egészen a lakásukig és azt saját részre használják fel. Megfigyelhető, hogy a baráti kör, vagy a szűkebb család is odaviszi, és úgy szállítják tovább a lakóhelyükre. Ez az erdő szélén fekvő házakra a legjellemzőbb, hiszen látni lehet a házak szélén a húzásnyomokat.”

Hozzá kell tenni, hogy a tolvajoknak lóval menni fakitermelésre hosszú távon már nem volt kifizetődő, ugyanis többször előfordult, hogy egy-egy sikeres akció során

a hatóság az állatot is lefoglalta. Ez meg ugye kinek éri meg? Nem beszélve az eszközökről, hiszen ilyenkor azoknak is búcsút mondhatnak. Így kétszer jár a fatolvaj, egyszer szerszámmal előkészíteni a zsákmányt, majd egy későbbi időpontban, anélkül, a prédáért.

Visszaszorítás

Grédics Szilárd az Egererdő Zrt. erdőgazdálkodási és természetvédelmi osztályvezetője elmondta, hogy 2004-ben négyezer köbméter illegálisan eltulajdonított fa miatt tettek feljelentést, azóta ez a szám jelentősen lecsökkent.

„Változott a jogi háttér, többek között a falopást most már súlyosabban minősíti a jog, ez 2010 óta van így. Sokan szidták az úgynevezett „Pintéri rendet”, én mellette vagyok ebben a kérdésben. Két módszert is bevezettek az elmúlt időszakban. Az egyik az Egységes Árukövető Rendszer, ahol az egész láncot gyakorlatilag kísérnie kell a feladótól egészen a végfelhasználóig a rendszernek. A másik az pedig az EUTR rendszer, amely az Európai Unió ajánlásával gyakorlatilag hasonló szándékot fejez ki. Visszatértünk egy most már elviselhető kárszintre, erre az évi hét-nyolcszáz köbméteres tételre. Jellemzően ebben a kistérségben az élőfában szokott előfordulni falopás, nem azért mert kímélik a folyamatos fakitermelésben létrehozott készleteinket, hanem úgy álltunk rá itt a fakitermelésre annak idején, hogy képtelenek magára a teherautóra döntöttük a fát, hiszen nem hagyhattunk kint fakészletet az erdei rakodón, hiszen nem vállalhattuk fel annak a kockázatát, hogy lehet, hogy reggelre elviszik.”

2016-ban új faanyag-nyilvántartási szabályok is életbe léptek. Ennek értelmében a kereskedőknek tudniuk kell azonosítani, kitől vásárolták a fát és kinek értékesítették, az erre vonatkozó információkat pedig öt évig meg kell őrizniük. Bárdos Bence, az erdészeti vállalat fahasználati műszaki vezetője úgy nyilatkozott, hogy a károk csökkentéséhez az önkormányzat által biztosított szociális tűzifaprogram is jelentős mértékben hozzájárul.

Ózdon idén közel hatezer köbméter fát osztottak szét a rászorulóknak között, amelyet egyébként az Egererdőtől szerzett be városunk önkormányzata.

„Alapvetően nagyon jónak tartom ezt a támogatási rendszert, viszont valamilyen szinten az önkormányzatok felelősségének kellene lennie a nyomon követésnek is. Sajnos azt tapasztaljuk, hogy főleg itt, Ózd környékén ebből a faanyagból nagyon sok kerül ki a feketepiacra, kevés az a család, aki tényleg meg tudja becsülni ezt a segítséget. Kiváló minőségű tűzifát kapnak, ha ezt eladják mélyen áron alul mind a piacnak, mind pedig önmaguknak is ártnak.”

Az erdészek az Ózdi Rendőrkapitánysággal közösen szinte hetente szerveznek akciókat, hiszen kiemelt feladatuk az állami vagyon védelme. Ilyenkor a legmodernebb eszközöket is bevetik a cél érdekében, mint például éjjellátó vadkamera vagy drón. Emellett az erdő megközelítését fizikai akadályok létrehozásával is próbálják meggátolni, úgynevezett sáncokat ástak ki, viszont ezzel számukra is nehezebb a megközelítés, így ők is csak gyalogosan jutnak el egy-egy területre. Száz szónak is egy vége, a teljes visszaszorítás érdekében 0-24 órában kellene felügyelni az erdőket.

Szankciók

Ha valaki illegálisan vágja ki a fát az bűncselekménynek minősül. A bíróság sok esetben akár elzárást is kiszabhat. A tolvajoktól nemcsak a fát kobozzák el, hanem az elkövetéshez használt kellékeket is. A gyakorlat viszont azt mutatja, hogy ezeket az embereket hidegen hagyja az anyagi és természeti károkozás, sőt, a lehetséges büntetés is, hiszen tudják: úgy sem fogják tudni behajtani rajtuk a Deák-bankókat.

Tóth Alexandra

A NEGATÍV KAMPÁNY INVERZE

Ha akkor épp nem lopni indul a Nyájas Olvasó (Lázár evangéliuma, 18. 1.), feltétlen menjen el áprilisban szavazni, miután kijött a templomból, s egy szívlapáttal jól megkergette S. Györgyöt, aki természetesen bármelyik ózdi utcasarkon is feltűnhet, állítsuk meg tehát. Túl komolyan vette ugyanis a régi jelszót, hogy mindenki hozzon magával még egy embert.

Bár még csak két hete dübörög a kampány, minden jóérezsű embernek már vagy fél éve elege van az egészből, hogy ne írjunk olyan csúnyákat, hogy hánynia kell tőle. Bizony nem ilyen lovat akartunk. Akik – szóban – harcoltak a Bástyá elvtársak ellen, akik útilaput kötöttek szovjet testvéreink talpára, akik írmagját is ki akarták gyomlálni az uram-bátyám országnak, nem ezt ígérték.

Oda jutottunk, hogy az ország egyik fele diktatúrát kiált, a másik meg egy vénembert üldöz virtuálisan, a migránsok Messiását, aki egyébiránt tényleg miért okosodik Amerikából, nézze csak meg a saját elnökét. A magukat pénztelennek mondott pártok pedig külföldi, tehát nyilván olcsó kampányszakembereket szerződtenek a spórolt pénzükön, akik a negatív kampány fogalmát hozták be a drága magyar anyaföldre, hogy még Virág elvtárs is elégedetten csetinthesse a sírjában, ha szabad ilyen borzasztó képzavart papírra vetni. Mert hát tőle tanultuk azt is, hogy az a gyanús, ami nem gyanús, a nemzetközi helyzet fokozódik és az élet nem habos torta.

Nem szabad tehát egyéni sérelmeinket dédelgetni. Ne legyintsünk, hogy itt úgyse változik semmi, el se megyek. Utána aztán tényleg nem illendő reklamálni. Agyrém, hogy aki arra buzdít: mindenki éljen a szavazati jogával, az már ellenzéki. Nyilván a hatalmon lévők érdeke, hogy csak a saját tábor menjen el, a többiek

nyugodtan piknikezhetnek, befizethetik a családot egy wellness-hétfévére, esetleg focizzanak csak a sráccal a parkban vagy valamelyik stadionban. Mert vannak, akik attól félnek, netán utána lehet keresni, hogy voltunk-e voksolni. Kénytelen-kelletlen fölveszik az ünneplő gúnyját, s elballagnak a fülkéhez. Ott persze mindenki azt a kis kört ikszeli be, amelyet a meggyőződése diktál, ne higgyünk a rossz nyelveknek, hogy esetleg le kell fotózni a cédulát vagy belső zsebben üresen kivinni, hogy egy másik polgártárs kitöltve visszahozza. Ilyesmi csak a mesékben van.

Óvakodjunk a két szélsőségtől is, egyfelől hogy az összes politikust el kellene zavarni dolgozni, a pártok székházait pedig új kiszagdák szántsák föl magyar gyártmányú traktoraikkal. Arról nem is beszélve, hogy jöjjenek azok, akik még nem loptak. Micsoda bolond beszédek ezek. Nem illenek felelős magyar választók szájába. Másfelől pedig, hogy mindenkinek kötelező legyen a szavazás, ahogy A kör című filmben tervezték, otthonról, egy applikációval, akár mobiltelefonról is. Úgyis nagy divat lett mostanában a fészbuk-kampány, nincs nap, hogy ne fotózkodnának politikusaink mosolygó polgárok koszorújában, soha nem ment ilyen jól a rövidáru boltoknak, annyi nemzetiszín szalag fogy az utóbbi fél év során. Az előző háromban nem nagyon vitték.

A legrosszabb helyzetben mégis azok vannak, akik nem kormánypártiak, de nem is ellenzékiek. Akik azt nézik, hogy mi lenne jobb a városnak, az országnak. Néhány aggódo munkatársam javasolta, ne folyjak bele a politikába, mert megüthetem a bokám. A demokrácia harmadik évtizedének végén. Mert a kommunista jelszót nem sikerült végképp eltörölni: aki nincs velünk, az ellenünk van...

BEOLVASZTOTT MÚLT...

A felületes szemlélődő, aki az Olvasó vagy a diszkó környékén megfordul, csak egy halom ócskavasat lát az úttest túlsó oldalán, szinte kedve volna szamaras kocsiira pattanni, s elhordani az egészet egy MÉH-telepre.

Másoknak maga volt az élet. A nyüzsgő gyár. A füstöt okádó kémények, az izzó acél, a hömpölygő embertömeg, bimbózó szerelmek, a munka után megivott kisfröccsök, a fiatalság. A munka, a kenyér. Nekik nem csak egy rakás fém. S mikor azt látják, hogy tönkre teszik, szétlopják, mintha a szívükből tépnének ki egy darabot.

Fotók:
Ózdi Muzeális Gyűjtemény fotótára

Az ipari örökséget féltők nem kis megdöbbenéssel olvasták az egy hónapja megjelent írást a Lokál extra ózdi kiadásában. Véleményük szerint több állítás a valóság rútcerculcsapása, ráadásul név nélkül leközölve.

Janiczak Dávid, városunk polgármestere igyekezett visszafogni indulatait:

„Földi Jenő, az Ózdi Ipari Park Kft. tulajdonosa levélben értesítette az Önkormányzatot, hogy a Rom-színpad néven tovább élő acélműi csarnok megmaradt torzója lebontásra fog kerülni, ezért záros határidőn belül szedjük fel a mi tulajdonunkat képező térköveket alóla, vagy felszedi ő és kiszámálazza a költségeit.”

Az önkormányzat, az örökségvédők, mérnökök, nyílt levélben emelték fel a hangjukat az épület megtartásáért. Ezután Földi úr újra jelentkezett, hogy van megoldás. Döntsék el, hogy a Romszínpadot tartsa meg vagy a Finom-csarnokot, mert valamelyiket elbontja. A polgármester azt felelte, hogy nem választhat, mert mindkettő Ózd ipari öröksége, nem szabad elbontani. Itt a tárgyalások megrekedtek.

„A Romszínpadot féltve elindítottam a műemlékvédelmi védelemmel bejegyzését az épületre. Az ezt követő helyszíni szemlén a vállalkozó nemtetszését fejezte ki, valamint a kiérkezett szakembereken látszott, hogy nem csak a szakértelem az egyetlen szempontjuk...” – folytatta a város első embere. „Erdekes, hogy valahogy mindig Földi úr jár jól. Az előző, fideszes városvezetésnek köszönhetően a Skanzen-beruházás az ő földjén valósult meg úgy, hogy évi közel hétmillió forintot fizetünk neki bérleti díjként. Biztos vagyok benne, hogy ha másképp rendezik akkoriban, akkor az eddig kifizetett összegért nagyjából meg is vásárolhatta volna az önkormányzat.”

Fotók:
Ózdi Muzeális Gyűjtemény fotótára

2017 decemberében aztán megszüntették a műemléki védelemmel a Finomhengermű esetében, ahogy az a Magyar Közlöny 225. számában olvasható, mivel a csarnoképület a védelem alapját képező építészeti értékeit helyreállíthatatlanul elvesztette, illetőleg az

ipartörténeti értékű berendezések megsemmisültek. A kérdés csak az, hogy hogyan és mikor? **Farkas Péter Barnabás** alpolgármester szerint a Lokál-cikk homályos utalásokat fogalmaz meg ezzel kapcsolatban.

„Az írásban azt igyekeznek elhitetni, hogy korábbi, tehát nem az Ózdi Ipari Park Kft. tulajdonlása alatti időszakban került sor a védelem alatt álló gépek hulladék vasként való kiürítésére. Ez már csak azért sem igaz, mert én 2005 óta dolgoztam a városi múzeumban, s folyamatosan figyelemmel kísértem ezeket az épületeknek a sorsát. Egészen 2015-ig megvoltak ezek az objektumok. Nyolc évvel korábban az említett ukrán cég ugyan hozzákezdett a bontáshoz, mintegy százhuszmilliós értéket adtak el, ehhez képest megmólyogató volt a kirótt harmincmillió bírság.”

A múzeum korábbi vezetője szerint az ominózus gépeknek jóval ezen időpont után veszett nyoma. Egy 2015. november 19-i átadás-átvételi jegyzőkönyvet tesz az asztalra, melyben az áll, hogy tizenhárom darab műemlékileg védett gép tűnt el az olvasztókemencékben. Olyan kurrens dolgok voltak, amelyekért külföldön nagy pénzeket fizetnek. Ezek adták volna az igazi skanzen jelleget. A szintén védelem alatt álló kemencék pedig téglánként kerültek elhordásra.

„Felhárító, hogy úgy állították be az ominózus cikkben a védelem megszüntetését, mintha a város javát szolgálták” – fűzte hozzá az alpolgármester. „Én magam mentem el a Kulturális Örökségvédelmi Hivatalba Miskolcra, hogy rendelkezjenek ki egy ellenőrzést a csarnok állapotát illetően. Ott azt válaszolták, hogy azon a helyrajzi számon már történt egy bírság, még egy eljárás nem indulhat ugyanazon a jogcímen. Tehát – példának okáért – ha bármelyikünkhez betörnek, elviszik a tévét, majd egy év múlva mondjuk a hűtőt, akkor azt nem vizsgálja a rendőrség?”

Kértük azt is több helyen, hogy juttassák már el hozzánk a jegyzőkönyvet, amely a harmincmillió bírságot részletezi, hadd lássunk tisztán: mely csarnokrészre és mely gépekre vonatkozott. Azóta sem kaptunk választ!”

Az egészben az a vicc – már amennyiben ezen még van kedve nevetni valakinek –, hogy azért szüntette meg a védettséget a műemlékvédelem, mert már nincsenek meg azok a gépek, amelyek okán járt ez a státus. Hivatalos, dokumentumokkal alátámasztható magyarázat tehát nincs, hogy hová tűntek a muzeális értékű gépek. Hulladék vasként is több száz milliós tételről beszélhetünk, s most a csarnok van soron, tudtam meg a polgármesteri hivatalban.

A MANDA melletti parkolóból nézve tényleg romos állapotban van a csarnok, ahogy a többemeletes épületre is ráfért volna egy kis renoválás, ahol az Ózdi Ipari Park Kft. irodája található. **Földi Jenő** ügyvezető arca kissé elkomorult, amikor arról kérdeztem, mit szól a városvezetők állításaihoz.

„Sajnálattal veszem tudomásul, hogy már a szűkebb pátriánkban is politikai csatározás folyik gazdasági témákban. A városban megjelenő politikai indíttatású cikkek nem a megoldást keresik, hanem a közvéleményt hergelik. Én viszont a megoldást gazdasági téren látom. Olyan érzésem van, hogy gyerekkoromban egyszer már átéltem ezt a rekvirálást, amikor a tulajdont egy tollvonással igyekeznek megszüntetni!”

Földi úr leszögezte, ha valaki, akkor ők támogatták a közösségi célokat, hisz öt éven át ingyen és bérmentve rendelkezésre bocsátották a Rom-színpadot, még az energiaellátást is biztosították. Arra a feltevésre, hogy az ózdiaknak túl sokba kerül a skanzen parcellájának bérleti díja, azt a választ adta, hogy a város kívánta igénybe venni az ominózus területet, amely egyébiránt a legalkalmasabb volt a célra, s a bérleti szerződést bármikor föl lehet mondani. Már csak egy kényes témánk maradt: hová tűntek a műemléki védettség alatt álló gépek?

„Tudomásul kell venni, hogy a múlt nem hozható vissza. Meg lehet emlékezni róla, de ma már más világot élünk. Betelepült ide akkoriban egy kazán gyár, amely hatvan új munkahelyet teremtett, erről senki nem beszél. Lehet itt műemlék gépeket tárolni értékes területen, de azok helye a múzeumban van, itt fontosabb a termelő tevékenység. Följárnoltam, vigyék az eszközöket ingyen, de csak egyre tartottak igényt. Igen, utána ezek a gépek megsemmisítésre kerültek, mert be kellett települni oda az új termelő tevékenységnek. Sokkal fontosabbnak tartottuk az új munkahelyek létesítését, nem feledve persze a műemlékvédelem jelentőségét” – emlékezett vissza a dilemmára az ipari park vezetője.

De mit szólnak mindehhez a városvédők? **Benyhe Lászlót** telefonon értük utol, s bár egyéb gondolatai is voltak, érezni lehetett a hangján a féltő aggodást.

„Hiába volt itt műemléki védettség, az eszközöket elvitték, összeválták, beolvasztották. Mi nagyon sajnáljuk mindezt, ám a tulajdonos döntésébe nem szólhattunk bele. Annyi a homályos rész, nem tudom, van-e valaki, aki pontosan meg tudja mondani, hogy mi is történt. Két-három éve ilyenkor nagyrészt még megvoltak a gépek. Vannak fotóink, melyeken rajta van a dátum. Egyszer csak kaptuk a hírt, hogy hűlt helye van mindennek” – emlékezett vissza az Ózdi Ipari Örökségvédők Baráti Körének vezetője.

A hajdani műemlékek hűlt helye és a hideg február ellenére vélhetően az indulatok tovább forrnak majd, ahogy ezt lassan az élet minden területén megszokhatjuk...

Farkas Nándor

Fotók: Ózdi Muzeális Gyűjtemény fotótára

„Az, amit Marosi Pista hoztátett a mi világunkhoz erőt ad ahhoz, hogy kövessük példáját: a kitartásban, a közösségért vállalt erőfeszítésekben, az eredmények felmutatásában” – egybeként ezekkel a gondolatokkal búcsúztatták Marosi Istvánt február 5-én a Gyári temetőben.

MAROSI ISTVÁN

1944 - 2018

A 73 éves korában január 31-én elhunyt világválogatott kézilabdázót utolsó útjára több százan kísérték el. Ózd város díszpolgárát a Magyar Kézilabda Szövetség sajtóhalottjának tekinti.

Sporttársai, vadásztársai, barátai, tisztelői is elmentek a temetőbe, hogy végső búcsút vegyenek Marosi Istvántól. Sportszakemberek véleménye szerint minden 50 évben születik a világon egy olyan képességű játékos, mint amilyen ő volt, igazi világsztár, kézilabda zseni.

Marosi István Ózdon született 1944. április 5-én, egyszerű munkáscsalád gyermekeként. A gyári iskolában kezdett rendszeresen sportolni. Fiatalon tagja lett az Ózdi Kohász kézilabdacsapatának, amely akkor az NB I-ben játszott. Technikás játékára is ekkor figyeltek fel, meghívták a válogatottba. A sok

megkeresés ellenére mindvégig, 1976-ig az Ózdi Kohász Sportegyesület játékosa maradt. Három világbajnokságon szerepelt, Svédországban a vb gólkirálya volt, és a következő évben meghívták a világválogatottba is. 1976-tól dolgozott edzőként az OKSE csapatainál, 1983-tól 12 éven át volt az egyesület ügyvezető elnöke. 1994-től 2002-ig a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kézilabda Szövetség elnöke volt, majd a Magyar Kézilabda Szövetség Etikai Bizottságának vezetője.

Marosi István 2009 óta Ózd díszpolgára, ezért az önkormányzat a díszpolgárokat megillető díszsírhelyet biztosított számára. A város képviselő-testülete, az ÓAM Ózdi KC javaslatára, még életében örök emléket állított az ózdi férfi kézilabdasporth legismertebb egyéniségének azzal, amikor egy évvel ezelőtt róla nevezte el a Városi Sportcsarnokot.

Pista bácsi, nyugodj békében...

A MAGYAR KULTÚRA NAPJA

Lukácsy Lászlóné, illetve Palotai István és Ádám részesültek idén „A Művelődésért” elismerő díjban.

1989 óta azt a napot – január 22-ét –, amikor Kölcsey Ferenc befejezte nyolc versszakos művét, a Himnuszt, a Magyar Kultúra Napjaként ünnepeljük. Ilyenkor országsszerte díjakat és kitüntetések adnak át azoknak, akik kiemelkedően sokat tesznek egy-egy város kultúrájáért, művelődéséért.

Ózdon már hagyománynak számít az a gála, amelyet minden évben ezen a napon rendeznek meg az Olvasóban. Ennek keretén belül idén már hatodik alkalommal adták át az Ózdi Művelődési Intézmények Igazgatótanácsa által alapított „A Művelődésért” díjakat.

A színházteremben rendezett ünnepség a Himnusz közös eléneklésével kezdődött, majd Farkas Péter Barnabás, kultúráért felelős alpolgármester mondott köszöntőt. Hangsúlyozta, hogy legfontosabb kulturális identitásalapunk a nyelv, amely mérhetetlenül jelentős szerepet játszik abban, hogy az ebben a rohanó világban felnövő új generációk is tisztában legyenek nemzeti hovatartozásukkal. Kiemelte, hogy jelentős szerepet töltött be a város életében az egykori gyár köré szerveződő és épülő kulturális központ, és ami ma tovább él belőle: az Ózdi Művelődési Intézmények.

Ezután Pappné Szalka Magdolna, az ÓMI igazgatójának ünnepi gondolatai következtek. Mindenekelőtt megköszönte munkatársainak és a kultúrában felelősséget vállaló partnereknek azt az erőfeszítést, amellyel nap, mint nap azért dolgoznak, hogy Ózd ezen a téren is kiemelkedő lehessen a régióban. Elmondta ugyanis, hogy ebben a térségben különösen nehéz a kultúrát továbbvinni, még jelentős állami és önkormányzati támogatással, illetve mecénatúra és szponzoráció bevonásával is. Kiemelte továbbá, hogy ahhoz, hogy kapcsolódni tudjunk a régióban zajló megyei és országos rendezvényekhez, sokak partneri együttműködése szükséges, illetve, hogy Ózd a megye második legnagyobb városaként centrum jellegét fejleszthesse, pozícióját is erősítenie kell igényes kulturális rendezvényekkel.

Az előző évek kitüntetettjeiről szóló összeállítás levetítését követően adták át

PALETTA Kulturális programok

MÁRC.	01.	16:00	Legendás cigányzenészek kiállítás Ózdi Muzeális Gyűjtemény és Gyártörténeti Emlékpark
MÁRC.	02.	16:00	Várkonyi Csibészek koncert Ózdi Muzeális Gyűjtemény és Gyártörténeti Emlékpark
MÁRC.	05.	15:30	FILHARMÓNIA: Full Moon Olvasó
MÁRC.	14.	19:00	Nemzetiszín pántlikák Olvasó
MÁRC.	14.	16:00	Huszárok a huszárokról előadás Ózdi Muzeális Gyűjtemény és Gyártörténeti Emlékpark
MÁRC.	15.	10:00	Városi ünnepség Petőfi tér
MÁRC.	20.	19:00	Dr. Csernus Imre előadása Olvasó
MÁRC.	22.	19:00	Pál Feri atya előadása Olvasó
MÁRC.	22.	16:30	Múltidéző történelmi klub Ózdi Muzeális Gyűjtemény és Gyártörténeti Emlékpark
MÁRC.	29.	16:00	Ózdi Város Sporttörténete előadássorozat Ózdi Muzeális Gyűjtemény és Gyártörténeti Emlékpark

Fotók: Palotai István,
Palotai Adám

ünnepélyesen az elismeréseket. Maga a díj Demes Ferenc ózdi alkotóművész keze munkáját dicséri, címe „A mag”. Az ÓMI Igazgatótanácsa idén is két kategóriában osztott ki kitüntetést.

Kulturális aktivitásáért Lukácsy Lászlóné, az ÓMI Aranygyűszű Díszítőművészeti Szakkör vezetője kapta meg a díjat. 1975-ben csatlakozott a művelődési központ hímező szakköréhez, amelynek azóta is folyamatosan tagja, 2011 óta pedig már a vezetője is. A közösség tagjai nyugdíjas hölgyek, akik feladatuknak tekintik a már-már feledésben lévő hímező-kézműves szakma népszerűsítését, valamint őrzik tájegységünk, illetve az egész magyarság néprajzi motívumkincsét. Országos kézműves pályázatokon is rendszeresen részt vesznek, a 2015-ben megrendezett „Az élő népművészet” országos pályázaton, a Lukácsy Lászlóné által tervezett „Zobor-vidéki garnitúrával” harmadik díjat szereztek. Az „Országos Kis Jankó

Bori”, illetve „Százrózsás” pályázatokon is eredményesen szerepeltek.

Kultúrapártolás, mecenatúra kategóriában idén Palotai Istvánt és fiát, Ádámot díjazták, akik Ózd szinte minden jelentős rendezvényét megörökítik az utókor számára. Palotai István középiskolás korában ismerkedett meg a fotózással, amikor a szomszéd fiú, Ledniczky Péter bevezette a fényképezés rejtelmeibe, főleg riport és esküvő témában. 1991-ben született Ádám nevű fia, aki szintén középiskolai éve alatt szeretett bele ebbe a tevékenységbe. Megörökítette az iskolai rendezvényeket, kirándulásokat. Az elmúlt hat évben rendszeres résztvevői voltak Ózd kulturális,

politikai, civil és egyházi életének, hogy a fotókon ezek az események tovább élhessenek.

Az ünnepi gálaműsor zárásaként a Vadkerti Imre, Zsapka Attila és Sipos Dávid alkotta Akusztikus triót hallhatták a jelenlévők, akik megzenésített versekkel és hazafias érzelmű dalokkal szórakoztatták a közönséget.

Bóta Nóra

SZÁM-, ÉS ILLEMTAN

Kétszerkettő az három! Egyesek így számolták össze a közönséget a Magyar Kultúra Napja ózdi ünnepén. Persze a cél az volt, hogy minél kevesebben legyenek, hiszen alul kellett múlni a tavalyi rendezvényt. Idén ugyanis nem az a politikus mondta a beszédet, aki akkor, vagyis utóbbi most nemcsak beszédet nem mondott, el sem jött. Kivel tolt ki? Természetesen azokkal, akiket kitüntettek, akik vártak volna egy kézfogást, akik azért kapták a díjat, mert az utóbbi években, évtizedekben valami olyat tettek, amiért kiérdemelték. Ők most nem számítottak, csak a furcsa számtan. Kétszerkettő az három. Így számoltak az idén. Közben kiderült semennyivel nem voltak kevesebben, mint tavaly, csak akkor nem számolt senki, mert nem volt kampány. Sajnos Ózdra jellemző a helyzet, értékes program ingyen, több helyen hirdetve, még sincs közönség. Csak a díjazottak, néhány nem sértett politikus, hozzátartozók. Igaz, az

előző esztendőben az egyik művészeti csoport kapta a díjat, több tag is jelen volt, meg a hozzátartozók, s mégsem volt tömeg. Csak akkor a kétszerkettő öt volt, ja tudjuk néha öt, most meg csak három. Pedig elmondható, hogy mindig színvonalas a műsor. Idén az Akusztikus Trió, korábban Nagy Anna, Huszárik Kata, vagy Berecz András, Sasvári Sándor. Olyan produkciók, amit máshol busás belépőért lehet csak megtekinteni. Igaz, most az egyik regionális pártvezér meg is tiltotta híveinek a részvételt, azért, mert nem beszélhetett először. Sértődöttség, kimagyarázva egy kis protokollal, ahhoz úgy sem ért senki, meg azt sem tudják mi az. De jól hangzik! Pedig a protokoll szabályai is azt mondják, először a házigazda beszél, még akkor is, ha maga az Atyaúrsten jön is. Most nem ő jött volna, csak a választott képviselő, a nép szolgája, akinél a kétszerkettő néha öt.

Fotók: Palotai István,
Palotai Adám

MÁSKÉPP LÁTNI NEM IS OLYAN NAGY DOLOG

Egy éve indult útjára ez a rovat, amely nem kisebb célt tűzött ki maga elé mint azt, hogy bemutassa azokat az őzdi embereket, akik kicsit másképp látják a világot. Az eltelt idő alatt széles palettáját jártuk be a kézműves technikáknak, s az olvasó, velem együtt közelebbről is megismerhette azokat az alkotókat, akik valahogyan, valamiért eltérnek az „átlagos” emberektől. Érdekeségük nem csak abban nyilvánul meg, hogy a mindennapi feladataikon túl, plusz energiát fektetnek egy olyan tevékenységbe, ami nem szükségszerű, hanem abban is, hogy rendkívül pozitívan állnak a világ dolgaihoz. A derű, a mosoly, a kedvesség szerves része a lényüknek, és ezt minden feltétel nélkül meg is osztják másokkal.

tam babérlevélteával és hozzákevertem, most egy kicsit főzzük – magyarázza Ricsi, így az egyetlen veszélyes lépésből, a lúg feloldásából kimaradtam. – *Erre nagyon oda kell figyelni* – teszi hozzá – *hiszen ez a tömény vegyszer súlyos sérüléseket okozhat, ha elővigyázatlanul kezeljük. Most kicsit melegítjük a keveréket, hivatalosan hatvan fokon kell tartani, kb. egy órát. Ennyi idő alatt a lúg elszappanosítja a zsíradékot.*

És a rögtönzött kémiaóra után Ricsi térül fordul, s úgy, mint a főzős műsorokban, máris hoz egy előre elkészített adagot.

– *Ez tegnap készült, volt ideje kicsit száradni. Most pont megfelelő az állaga egy kis nyomdázásra. Ilyenkor lehet szépen felszeletelni is* – s a kézműves kis faládából a konyhapultra borítja a kakaós, tejes csodát, ami inkább hasonlít egy adag finom sütre, mint szappanra.

Ricsi pedig, nyakában a méréshez szükséges centivel a mesebeli szabólegényt formázza, ahogyan mosolyogva, nagy odafigyeléssel tizenkét egyenlő részre szeli a szappant.

– *Volt, hogy a család több tagjai is egyforma szappant kapott, mármint összetevőre, de úgy látta, hogy méretre nem. Jött is a kritika, hogy az enyém miért kisebb, mint a másé?*

MACERÁS SZAPPANOK, CSAK TERMÉSZETESEN, HOGY A FÜRDÉS IGAZI ÉLMÉNY LEGYEN

Amikor újabb riportra indultam, lelki szemeim előtt az a kép lebegett, hogyha szappanfőzésről van szó, csupa hatalmas üstökkel találkozok majd egy párás, nyirkos, félhomályba burkolózott terebben, amit csupa szúrós szag és nyálkás érzés körít. Belépve Majoros Richárd otthonába rögtön megdőlt ez a képzelet, egy teljesen hétköznapi konyhában, világos, kedélyes otthonban beszélgettünk, ráadásul szappanfőzés közben, de szúrós szagok, pára és üstök nélkül.

– *Néha vannak azért szagok is* – mosolygott Ricsi, amikor elmeséltem neki, milyen gondolatokkal érkeztem – *de nem jellemző,*

és azok sem kellemetlenek. Amikor kecsketejes szappan készül, annak azért van egy jellegzetes illata, amit nem mindenki szeret, de az sem mondható bűdösnek. Igaz volt, amikor kicsit odaégettem a tejet, nem lehetett a lakásból kiszellőzteni nagyon sokáig – majd nevetve hozzáteszi, mivel akkor még panelban laktak, az egész emelet kecsketej szagban úszott.

Azóta Ózd egyik csendes utcájában, messze a panelrengetegtől, egy családi házban készülnek az illatos, teljesen természetes anyagokból a szappanok. S mint kiderült, nem is olyan ördögös feladat, mármint a hozzáértő személyeknek: mindössze össze kell keverni zsírokat egy kis lúggal, majd következő lépésként egy kicsit főzni is kell, majd aztán egy kicsit kavargatni is kell, sőt nem árt, ha turmixszal is besegítünk a keverésben, és tehetünk még bele olajokat, gyógynövényeket, aztán egy kicsit száradni hagyjuk és már kész is.

Valójában ettől sokkal összetettebb feladat a szappankészítés, ami nagy odafigyelést, pontosságot, és türelmet kíván a készítőjétől. – *Én már előre elkészítettem néhány lépést, hogy gyorsabban haladjunk, az olajokat és a zsírokat összekelegettem, a lúgot feloldot-*

Hát, egy kicsit megsértődtem. Akkor elgondolkodtam, lehet, hogy azonos formába kellene öntenem őket, de aztán nem. Hiszen az adja meg a kézműves jellegét, hogy nem gyári, nem sablonosan egyforma, mindegyik egyedi, nagyjából egyforma, de mégis más. Egy szappan kb. 180-200 grammos. Szerintem nem nagy az eltérés.

És valóban nem, ahogy a nyomdázásra sorakoznak a kicsiny téglák. A mintára azért van szükség, mert a színező anyagoktól is mentes szappanokat így lehet majd megkülönböztetni egymástól. Más nyomda kerül a hidratáló, más a hajmosó szappanra.

– Úgy tíz-tizenkét féle receptem van, mindig az készül, amire szükség van. Attól függ, hogy a család, a barátok mennyire fogytak ki a szappanokból. Ha kell radírozós, ha kell hidratáló készül. Nagyon szeretek kísérletezni, azon túl, hogy a tárgyi tudás megvan persze, tudom, hogy melyik gyógynövény mire való, milyen hatást érhetünk el vele – és ismét egy mosolygós sztori a megromlott fűrtőjásról, ami sem nyersen, sem szárítva nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket. – Így gyógynövényolajakat kevertem a hajmosó szappanba, sebgyógyító, gyulladáscsökkentő hatásúakat. És bevált.

Ricsi öt évvel ezelőtt állt neki először a szappanfőzésnek, azután, hogy egy erdélyi kiránduláson házi szappannal mosakodtak a vendéglátóiknál. A teljesen biotermék praktikusnak bizonyult, így az erdélyi élmények mellett a szappan receptjével együtt tért haza.

– Érdekes egyébként, mert azt a receptet végül soha nem csináltam meg. A sztori egyébként nálam is teljesen sablonos történet, nem tudok tusfürdővel fürödni, viszont problémás bőrrel áldott meg az ég, nemcsak száraz, helyenként zsíros is. Rozi (az erdélyi házigazdájuk) szappanja pedig jó volt. Hazaérve elkezdtem nyomozni a neten, majd kezdődött a kísérlet, hogy melyik zsiradékot hogyan oldja a lúg, hogyan lehet plusz hidratáló olajat beletenni, hogy az már ne lépjen reakcióba a lúggal, melyik gyógynövény hogyan működik a szappanban. Szóval kutattam, kerestem, kísérleteztem. – Mosolyog megint Ricsi, s hozzát teszi, ezt a tudást szívesen megosztja másokkal is, ha kell, bárkit megtanít szappant főzni. Igaz a saját receptjeit féltve őrzi, így én sem tudtam meg az arányokat. Azt viszont igen, hogyan lesz ez a szappan tényleg hidratáló. – Ez a négy-öt év arra is jó volt, hogy ma már gond nélkül eligazodom a bőrtípusokban, nagyon sok bőrproblémára tudok gyógyírt adni. Kollégáknak, barátoknak

nemegyszer segítettem már. És ez nagyon jó érzés. Közben elkészül a szappan, én pedig újra gazdagabb leszek néhány kémiai fogalommal, majd előkerül a botmixer. Ahogy a rétegződött főzet elnyeri zselés állagát, az is kiderül, ez már a sokadik mixer, a forró szappan ugyanis nem használ a műanyag alkatrészeknek. S mindezt széles mosollyal magyarázza Ricsi, hiszen a cél érdekében nem számít néhány megolvadt konyhai eszköz.

– Szeretek szappant főzni – válaszol közben arra kérdésre, miért csinálja, majd zavartan elmosolyodik, és elhallgat. – Egyébként nem tudom... Szeretem, hogy vannak olyan emberek, akik szeretik, amit csinállok. Rengeteg barátom van, sokan kaptak már tőlem szappant, és vannak egy páran, akik csak erre esküsznek. És ez nekem jó. És ettől lesz igazi élmény a fürdőzés. Az egyik többet áll, már más illata lesz, és ettől minden fürdés más. Tudom, hogy én keverem bele a gyógynövényes macerátumot, ha megvágom a kezem, akkor az segít. Tudom, hogy én csináltam. És ez olyan más.

A szappankészítés utolsó fázisában egy újabb titokra derül fény, megtudom, hogyan lesz hidratáló és ráadásul gyógynövényes egy szappan úgy, hogy a lúg már nem lép kémiai reakcióba az újabb zsiradékkal.

– A főzés során a kimért lúg már elvégezte a feladatát, pontosan annyi olajat szappanosított el, amennyit bírt. Így, ha a keverés végén kap még egy adagot, az már eredeti formájában marad meg a szappanban. És így mehet bele a gyógynövény macerátum is.

S, hogy mitől macerátum a macerátum? Hát attól a folyamatos melegítéstől, ami egy-egy adagnál hetekig is eltarthat. Persze nem állandóan, hanem időszakosan. Ahogyan Ricsi csinálja, reggel, este.

Kitartó és odafigyelést igénylő hobbiáról Ő sem mondana le semmi pénzért, sőt, riportzáró szokásos kérdésem meg is tetézi:

– Ha kapnál egymillió forintot cserébe azért, hogy többé ne készíts szappant, elfogadnád? – Nem kell a pénz. Én ezt szeretem, sőt, emelem a tétet, ha azt mondaná valaki, ad tízmilliót, hogy nyissak, egy szappanfőzőt, nem kellene. Nem akarok egyformát, nem akarok tömegtermelést. Nálam az az alap, hogy aki szappant kap, azt ismerem, tudom, hogy melyikre van szükségük. Személyre szabva. Segíteni... ez a legfontosabb, mert hát „fürdjünk” jól!

1. # TÁGRA ZÁRT SZEMMEL

NAPKELTÉTŐL NEJLONHULLÁSIG

Pista úr elégedetten mártogatja a sült kolbászt a mustárba. Már két évtizede minden szombaton az őzdi piacon reggelizik. És csak sült kolbászt. Hozzáátartozik már ez az életéhez, mint a városhoz a gyár és a maradványai.

A csíkos rafia szatyrot bal karjára akasztotta, még üres. Egy cetli van csak benne, gondosan, gyöngybetűkkel ráírva, mit kell vennie, és a buksza. Lehajtott fejével falatozik. Nem mintha elege lenne az emberekből, csak nem szereti, ha evés közben zavarják vagy bámulják. Olyan jóízű itt a reggeli, a szája szélén folyik a kolbászszir.

Pista úr már akkor kint van a piacon, amikor jön fel a nap, s az árusok pakolják a portékát. A kutyát sétáltatja olyankor. Azt beszél, hogy valamikor ő is árult itt valamit, ki erre emlékszik, ki arra. Tőle senki nem kérdezte még meg. Aztán közben hazaballag a kutyával, majd másfél óra múlva visszajön.

Most mégis fölkapja a fejét a zőrejre, egy standot állítanak föl tőle nem messze. Lufik is vannak, korábban sosem látott emberek feje fölött lebegnek. Ja, a választások, nyugtazza, s köp egy hegyeset, ami, valljuk be, nem szép dolog. A múltkor oda is szólt egy veterán önjelölt politikusnak, hogy el kéne már tolni a biciklit, senki nem kíváncsi rájuk. Csak a kampány-pénzért nem kell politizálni.

Hanem ezek itt fiatalok. Szórolapot osztanak, kérdőíveket töltögetnek. Jól fészültek, szépen vasalt ing kandikál ki a télikabát alól. Változást ígérnek. Pista úr akkurátusan összehajtogatja a papírtálcát, ki ne folyjon a maradék mustár, nem állja meg, hogy oda ne lépjen. Mondja csak, uram, korábban járt már Ózdton? Hallott arról, milyen élet volt itt a rendszerváltás előtt? Meg tudna nevezni három, na jó, két játékos a Kohász NB I.-es csapatából?

Az aktivista kedélyesen mosolyog. Az interneten látta csak a város korábbi arcát. S milyen szép ez a környék! Foci? Nem, az nem az ő világa. De hallotta, hogy valahol fallabdázni is lehet. Közben egy szórolapot nyom Pista úr kezébe, tessék csak olvasgatni. Udvarias ember lévén csak a távolabbi kukába dobja, majd – félrelibbentve a pvc-függőnyt – nagyot szippant a hordós káposzta illatfelhőből.

A jó múltkorában olvasott valamit a piac átalakításáról, hogy megoszlottak a vélemények. Egy kis narancs és banán kerül a szatyorba az unokának, közben csak megkérdi az eladót, mi a véleménye a változtatásról. Ekkor valaki megszorítja a karját. Adnál már egy kis pénzt, Petikének fáj a torka, az itteni méz csodát tesz. Pista úr feje fölött, bár a fedett csarnokban válogat, fekete fellegek gyülekeznek. Hát két óra nyugalom sem lehet?

Vigyed a gyümölcsöt is, átmegyek a szerszámokhoz. Pista úr örökig tudja bámulni a kulcsokat, csavarhúzókat anélkül, hogy bármit is vásárolna. Ez nyugtatja meg. Aztán hazabattyog. Ebéd után még visszajön a kutyával. Mindig felháborítja a mocskot, amit az árusok hagynak maguk után. Na és a főnny kigyózó Távhő-vezeték, amely hétről hétre szemtanúja ennek a nyüzsgő kavalkádnak...

#NŐI LAPOZÓ – A NŐI LÉLEKRŐL, NEM CSAK NŐKNEK

Igazán meglepett a hír: én is bevándorló vagyok. Igazi, hamisítatlan Digitális Bevándorló! Egy betolakodó abban az új XXI. században, ami nélkülem és kortársaim nélkül létre se jött volna. Igen, kedves 30-as, 40-es korosztály, őskövületek vagyunk saját világunkban, ahol most már semmi kétség, az Y és a Z generáció az úr!

Ők digitális bennszülöttek, akik hozzá vannak szokva a gyors információáramláshoz, képesek egyszerre több mindennel foglalkozni, s könnyen meglehet, már az anyaméhben is posztoltak a fészen.

Talán ezért is vagyok elnézőbb (?), ha a gyerek kezébe odaragadt a telefon, vagy két méterről üzenetet küld szavak helyett. Megértem (?), hogy ő – és generációjának tagjai – egy olyan világba születtek, ahol minden gépesítve van, ahol nem kell lázas, több napig tartó könyvtári kutatással anyagot gyűjteni Petőfi születéséről, elég csak online lenni. Megértem (?), ha tanulás közben a telefon ugyanolyan fontos, mint a ceruza, vagy a radír.

Ebben a gyors világban a kamaszok még gyorsabban akarnak felnőni, smink, cigi, energi-aitalok között – de minden tisztelet nélkül. Megváltoztak a barátkozási szokásaik, még mi, X generációs őskövületek csapatokban éreztük jól magunkat, addig ezek a Z-ék csak ketten hajlandóak játszani, beszélgetni, vagy csak ülni egymás mellett a telefont nyomkodva. (Ha véletlenül hárman vannak, ki is tört a háború!)

13 éves kislányok öltöznek a legújabb divat szerint, műkörömmel, piros rúzzsal, 13 éves kislányok hiszik magukról, hogy megváltották a világot, mert övük a leggyorsabb ájfon az osztályban, és így tovább, és így tovább...

Pedig ezeknek az (i)Z-éknek mi vagyunk a szüleik. Mi adtuk a kezükbe először a tévé távirányítóját, mert lusták voltunk mesélni este, lefekvés előtt. Mi vettünk nekik először telefont, hogy az oviból fel tudjanak hívni, ha a dadus néni Petikével kedvesebb volt, mint velük. Mi vettük nekik az első leg-leg- leg ruhát a netről, mert másnak olyan nincs. Mi vívjuk meg helyettük a harcaikat, ha véletlenül rosszabb jegyet kapnak, mint 4-es.

És Mi leszünk azok is, akik szépen, csendben ülünk majd a kényelmes foteljainkban, még a fejünket sem csóválva, nehogy megkapjuk tőlük:

- Anyaaaa! Te olyan maradi vagy, és ügysem érted! XD – XD – XD

B. Zsóka

1	2	3	4	K	5	6	7	8	9	S	10	I
11					12						13	
14					15					16		
17				18				19	20			
21		22					23		24			
25				26		27		28			29	
30				31	32					33		
34				35						36		37
D		A						T			38	

VÍZSZINTES MEGHATÁROZÁSOK

1. Dan Millman amerikai író és világbajnok tornász gondolatának első része. 11. Nulla.
12. Aroma. **13.** Aranykorona, röv. **14.** Járom. **15. A gondolat harmadik része. 16.** Zúdítt. **17.** Jelet vés. **18.** Kezd magához tért. **19.** Cseh stadion. **21.** Franz Kafka műve. **24.** Német város a Balti-tenger partján. **25.** Nemrég. **27.** ... de Vega, spanyol költő. **29.** Buj határai! **30.** Honfoglaló vezér. **31. A gondolat negyedik része. 33.** Mauna Loa párja. **34.** Tisztelt Cím röv. **35.** ... Lanszkaja fehérorosz énekesnő. **36.** Magasba meredő hegycsúcs. **38.** ... Joe, akció figura.

FÜGGŐLEGES MEGHATÁROZÁSOK

1. A gondolat második része. 2. Óvóhelyé alakított, föld alatti helyiség. **3.** Becézett Erika. **4.** Paripa. **5.** Katonai egység. **6.** Egyiptomi város (Port ...). **7.** Ez utóbbi. **8.** Dalol, régies szóval. **9.** Csokoládé fajta. **10.** Német olimpiai bajnok diszkoszvető 1984. **15.** Létezik, van. **16.** Az SZTK elődje. **18.** Történelmi korszak. **20.** Szántőeszköz. **22.** Vége angolul. **23.** Londoni Nap! **26.** Becézett Pál. **27.** Folyó és női név. **28.** A platina vegyjele. **32.** Bálna. **33.** Evőeszköz. **35.** Autonóm Körzet. **36.** Se bú, se ...; egy kukk sem. **37.** Római 101.

BEKÜLDENDŐ A SZERKESZTŐSÉG CÍMÉRE (3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2., E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA-HU), vagy bedobható az épület bejáratánál elhelyezett postaládába a vízszintes 1., 15., 31 és a függőleges 1. sorok megfejtése. Beküldési határidő: 2018. március 12. (hétfő). A borítékra, vagy a levelezőlapra kérjük ráírni: keresztretjvény. A helyes megfejtést beküldők egyike értékes ajándécsomagot kap. A nyeremény átvehető szerkesztőségünkben, munkanapokon 8-16 óra között. Az 8. számban megjelent rejtvény helyes megfejtése: Boldog új évet kívánunk kedves olvasóinknak! **NYERTES: TÓTHNÉ ÉNEKES ERIKA, ÓZD. GRATULÁLUNK!**

#IMPRESSZUM

ISSN 2559-947X / VISSZHANG ÓZDI MAGAZIN / MEGJELNIK MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZERDÁJÁN, 15.000 PÉLDÁNYBAN / KIADÓ ÉS SZERKESZTŐSÉG: 3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2. / TEL.: 48/572-114, E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU KIADJA AZ ÓZDI KOMMUNIKÁCIÓS NONPROFIT KFT.
FELELŐS KIADÓ: A KFT. ÜGYZETETŐJE / FŐSZERKESZTŐ: BUKOVINSZKY ZSOLT (BUKOVINSZKY@OZDIMEDIA.HU) / DESIGN: MÁTÉ ISTVÁN

ELISMERT SPORTOLÓK

IV. VÁROSI SPORTGÁLA

Huszonegy kategóriában, negyvennyolc serleget osztottak ki a IV. Városi Sportgálán az Olvasóban. Idén a legtöbb elismerést az ÓAM-Ózdi KC csapatai, játékosai és szakmai stábjá vihették haza. A rendezvény sztárvendégei Urbán Flórián 40-szeres magyar válogatott labdarúgó, valamint Kis Gergő és Mutina Ágnes Európa bajnok úszók voltak.

Farkas Péter Barnabás alpolgármester beszédében azokat az időket is felelevenítette, amikor a sportélet még csak kibontakozóban volt Ózdon, majd megidézte azt a korszakot is, amikor a sportolók már a közeli Sajón is rendszeresen végeztek sporttevékenységet.

Dr. Kósné Dargai Rita, az Oktatási, Kulturális és Sportbizottság elnöke elismerően szólt a város 2017-es sporteredményeiről.

Hangsúlyozta: kétféle ember létezik. Az egyik típus amelyik széles úton jár, nekik van lehetőségük valamelyest a kicsapongásra, hiszen engedi számukra az általuk választott ösvényt. A másik csoport, amelybe a sportolók is beletartoznak, egy kijelölt keskeny utat követ. Ez bizony lemondásokkal is jár, ám sikerebbek lehetnek, mint a már említett társaik, hisz egyenesen a kitűzött cél felé haladnak.

Janiczak Dávid polgármester köszöntőjében arról beszélt, hogy bármire képes bármelyikünk, amennyiben kellőképpen odateszi magát. Megfelelő felkészültséggel, fegyelemmel és kitartással bármit elérhetünk. Olyan nagyszerű embereket ünneplünk, akik eredményekkel is bizonyítják azt, hogy sikerült az életükben elérni a céljaikat.

A hagyományokhoz híven a program most is sportbállal zárult.

★ Legjobb felnőtt sportoló egyéni sportágban

Ihász Vera
Molnár Csaba
Kovács István

★ Legjobb felnőtt csapatsportágban

Nyeste Balázs
Gasková Réka
Bóta Ervin

★ Utánpótlás egyéni

Gyöngyösi Bianka
Terebesi Adrián
Dúl Ádám

★ Utánpótlás csapat

Farkas Bence
Bárdos Míra Noémi
Szabó Martin

★ Szakosztályvezető

id. Gyuricska István
Fodor Emese
Marosréti Ervin

★ Legjobb edző

Székely György
Fekete József
Pintér László

★ Technikai sportágban

Riskó Dániel
ifj. Nedecki László
id. Nedecki László

★ Küzdősport utánpótlás

Morvai Martin

★ Küzdősport felnőtt

Besztercei Rajmund

Csapat

★ II. kcs. „B” kat. leány torna csapat

ÓAM-ÓKC felnőtt
ÓAM-ÓKC ifi
Ózdi Súlyemelő Fitness Club

★ Jó tanuló jó sportoló ált. isk.

Koós Réka
Bárdos Bálint
Bényei Balázs
Budai Fruzsina

★ Jó tanuló jó sportoló középiskola

Miklós Márk
Zákányi Panna
Horváth Fanni

★ Legsportosabb általános iskola

Bolyky Tamás Általános Iskola

★ Legsportosabb középiskola

Széchényi István Katolikus Gimnázium és Szakgimnázium

★ Fogyatékkal élő sportoló

Kulcsár József

★ Ózd Város Sportjáért

Fehér János
Kosik Gyula

★ Különdíj

Wenzel Péter
Tassonyi Ferenc
Szurdoki István

★ Közönségdíj

Besenyei Lilla – Schulcz Gergő
Kovács Attila

★ Média díj

Fröhlich Tamás

★ Alpolgármesteri díj

RUNPBC – Erika C Dance School
Stréer Tamás

★ Polgármesteri díj

Vanczák Attila

VÁRKONYI CSIBÉSZEK

„LEKAPCSOLOM A VILLANYT A FEJEMBEN.

MÉCSEST GYŰJTOK A SZÍVEMBEN, FÉNYELJEN!”

Már a nevük is beszédes. Rögtön a 90-es évek hangulata jut az ember eszébe, amikor még a gyerekek lámpaoltásra tértek haza, nyakig sárosan, hangos kacajok közepette. De ezek a fiatalok komoly elköteleződéssel vakmerő, de hiteles álmokat kergettek, aminek sikerült is megfogni a végét. Megható és szívet melengető zenét alkottak meg őzdi roma származású ifjak.

Újra értelmezték a Bajdázó Együttes 2011-es remekművét. A feldolgozást a gyerekek egy zenei táborban alkották meg, a produkció felkerült egy ismert zenei közösségi oldalra, ahol nagy sikert aratott. Lima Viktor, Miklósi Ákos, Berkeszi Dávid és Bárdos Marcell, ők négyen azok, akik mertek a fiatalokkal közösen nagyot álmodni.

Képek forrása: Common Vibe

– **Mint minden sikernek, ennek is vannak előzményei. Hogyan alakult meg az együttes?**
– Úgy kezdődött, hogy Viktorral már ismertük egymást régóta. Kitaláltuk, hogy csinálni kellene valamit közösen. Szerettünk volna eljutni minden fesztiválra, persze ingyen és úgy, hogy pénzt is kapjunk ezért. Akkoriban már a Van Helyed Alapítványnál dolgoztam, mint önkéntes. Ott ismertem meg Dávidot. Leültünk beszélgettünk, kitaláltuk, hangszersimogatót hozunk létre. Zenélünk cserébe az ottlétünkért. Az alapítványnál jött az ötlet, hogy forgassunk egy kisfilmet ezekkel a hátrányos helyzetű gyerekekkel. Ezt megelőzően Dávid már foglalkozott

velük, egy teljesen más formációban, Kukorica Együttes néven. Megszerveztük az első foglalkozást és Dávid egy teljesen új dolgot mutatott – idézte a kezdeteket Miklósi Ákos.

„ A zene a lelkek közötti

beszédet hivatott tolmácsolni. ”

– **Mi volt az első lépés?**

– Részt vettünk egy közösségi koncerten Budapesten. Nem profi zenészekkel szeretnénk volna összehoronálni a fiatalokat, hogy szakmai úton is komolyabban tudjuk őket terelni a helyes irányba. A gyerekek ingerszegény környezetben élnek, fontos, hogy lássanak picit többet a világból. Mikrofont kapnak, elutaznak Budapestre, közösen zenélnék más zenészekkel. Az első alkalmat követte a második, a harmadik és a negyedik.

– **Melyik volt ez első nagyobb volumenű esemény a gyermekek életében, illetve ezen a úton?**

– Volt egy nagy vízválasztó, a Gyüttment Fesztivál, nyáron. Ekkorra már felbomlott a Kukorica együttes, de páran együtt maradtak.

A Gyüttment Fesztivál a hippy stílust képviseli, illetve a fenntarthatóságot tartja szem előtt, egy ÖKO programsorozat. Az volt a lényeg, hogy sok impulzus érje őket – folytatta a visszaemlékezést Lima Viktor.

– **A fiatalok mennyire nyitottak az efféle tanulásra, fejlődésre, alkotásra?**

– A gyerekeknél nagyon pozitív volt a fejlődés minden téren. Tapasztalatot szereztek arról, hogyan is lehet közösségben dolgozni a zene által. Tapasztalati úton szereznek tudást az élet fontos területein, és nem az iskolapadban – mondta Berkeszi Dávid.

– **Létrejött az első tábor Sátán, az első sikeres videóklip születési helyén.**

– Újra értelmeztünk egy népszerű slágert, a Bajdázó Együttes 2011-es remekművét. Egy olyan környezetbe vittük a gyerekeket, ahol nincsenek zavaró tényezők, mint például még húsz másik fiatal srác. Így jobban tudtak koncentrálni a feladatukra, a zenélésre. A külön helyszínen eltöltött 4-5 nap és a tábori hangulat nagyban befolyásolta őket. Csak a zenéléssel foglalkoztak egész nap – fogalmazta meg Bárdos Marcell.

– **Milyen célokat tűztetek ki magatok elé?**

– Nem szeretnénk egyik gyerekből sem „megasztárt” csinálni. Nem az a lényeg, hogy honnan jöttek, hanem az, hogyan tudnak együtt élni, egymásra figyelni és a legtöbbet kihozni magukból. Erre az együtt zenélés a legtokéletesebb mód. A zene a lelkek közötti beszédet hivatott tolmácsolni. Tehát nem kell egy nyelvet beszélnünk ahhoz, hogy együtt zenéljünk valakivel. Ez egy nagyon jó platform, olyan kompetenciákat is épít bennük, amelyek nem adatnak meg nélkülünk.

– **Karácsonyi ajándékként létrejött a második tábor is. Kik voltak ezen jelen?**

– Ez a tábor közösségi finanszírozásból jöhetett létre. Az Adjuk össze kampány keretében gyűjtöttek az adakozók az első tábor gyümölcse, a videóklip hatására. Ellátogatott hozzánk Kiss Tibor a Quimby frontembere, valamint a Budapest Bár együttes, illetve néhány rapper is. Ők mind, mind segítettek a szövegírásban, ahogy a Zöld Pók tagjai is, mindkét videóklipnél – fejezte be a visszaemlékezést Berkeszi Dávid.